



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΓΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18 — 'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αστικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Βαρεῖά κτυποῦν τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησίας
Καὶ σιωπᾶ ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη·
Τοῦ κόσμου σήμερα σταυρώνειτ' ὁ Μεσσίας
Καὶ εἶν' ἡ φύσις ὄλη σκυθρωπὴ, θλιμμένη.
'Απὸ τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν οἱ ποῖο κι ο τί δε ε
Τολμοῦν νὰ γίνουν τοῦ Θεοῦ οἱ σταυρωτίδες.

'Α! τὸν κανάγια, τὸν προδότη ἐκεῖνο Γιούδα
Πόση στὸ δάσκαλο ἔδειξε ἀγνωμοσύνη!
Γιὰ δέκα μόνο, ἄς εἶναι καὶ τριάντα σκουδα
Τὸ Αὐτρωτὴ τοῦ κόσμου στοὺς 'Εβραίους δίνει
Μὰ τέτοια βαγαπόντικη δωροδοκία
Οὐτ' ὑπουργός μας δὲν θὰ κἀνῃ στὴ θρησκεία...

'Επιασαν τὸ Χριστὸ οἱ ἄνομοι 'Εβραῖοι...
Καὶ τὸν περιπαίριζε τὸ βρωμερὸ ἀσκέρι!...
Δὲ φταίει κανεὶς, μονάχα ὁ Χριστὸς μας φταίει
Ποῦ δὲν ἐσήκωνε τὸ ἅγιό του χέρι
Καὶ ν' ἀρχινοῦσ' ἀπ' τὸν Καϊάφα ὡς τὸν Πιλάτο
Φράπ εἰς τὸν ἕνανε, πάρτον τὸν ἄλλον κάτω.

Μόνο στεκότανε κι' ὁ ἕνας τὸν ἐφοῦσε,
'Αλλος μὲ ζῦδι ἔτρεχε νὰ τὸν ποτίσῃ,
Τρίτος ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ φοροῦσε,
Κ' ἕνας ἀκόμα ἐτόλμησε νὰ τὸν β α π ἰ σ η !
'Α! 'Ιησοῦ μου! μὰ τὴ μαγικὴ μορφή σου
Μόνο Θεὸς θὰ εἶχε τὴν ὑπομονή σου.

Καὶ ὕστερα ἐπῆγαν νὰ τὸν καθηλώσουν
Εἰς τὸ σταυρὸ του ἀπάνω τὸ λαοσωτήρα
Καὶ μιὰ λογγιά εἰς τὴν καρδιά του νὰ τοῦ δώσουν...
'Απ' τὴν πληγὴ του ἐκεῖνη, ἀπάνω στὴν πορφύρα
Καὶ στὸ στεφάνι ἐτινάχτη λίγο αἷμα...
'Α! μοναχὰ ὁ θεὸς φορᾷ τέτοιο Στέμμα...

Κι' αὐτός!!! τὴν ὥρα ποῦ 'θελε νὰ ξεφυχήσῃ
Καὶ βλασφημιὰ καθεὶς περίμενε ν' ἀκούσῃ
— Πατέρα μου, τὸν ἄκουσαν νὰ ψιθυρίσῃ
'Αφες αὐτοῖς οὐκ οἶδας γὰρ τί ποιοῦσι
Χριστέ! καθὼς ἐθαύμασα τὴ σταύρωσί σου
Πιστεύω, ναί, πιστεύω τὴν ἀνάστασί σου.

Σαμουήλ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τί άπορεί ή άντιπολίτευσις με τούς ύπουργικούς που δέν επήγαιναν εις τάς συνεδριάσεις, άφου έγινοντο αύται δις τής ημέρας;

Και πότε θα εύρισκαν καιρό να φάνε οι άνθρωποι το πιλάφι τους;

Η ύπουργική τράπεζα, δέν ζεύρουσιν τάχα αυτοί, ότι είναι στρωμένη 24 ώρας τὸ ήμερονύκτιον;

Τὸ φαγῆ είναι άκόμα εις τὰ δόντια των!

Δέν ζεύρομεν πόσοι Μεσολογγίται ήλθαν εις τὸ σεράϊ του Τρικουπή, ζητοῦντες τὴν παῦσιν ενός τελώνου των, διά τὸ φοικτόν κακούργημα όπερ εξέτελεσεν ούτος να συλλάβῃ λαθρεμπόρια.

Μεταξὺ τῶν πολιορκούντων τὸ σεράϊ τής Πλατείας τής "Ομοιοίας εἶ.αι και οι ίδιοι λαθρέμποροι.

"Ο "Αναρχος Μισούλης» διετάχθη να έξοπλισθῆ όπως μεταφέρῃ εις τὴν ιδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα τὸν ένδοξον ύπουργικὸν βουλευτὴν Σταμούλιν. Κατὰ τὸν πλοῦν δὲ «Μισούλης» θα κανονοβολῆ. Η δὲ μουσική τής φρουράς έφιππος θα παιανίζῃ τὸ Μάρς τής καθαλαρίας.

Έντὸς του άιμπολοίου, καθ' ὃ λέγεται, θα έκφωνήσῃ τὰς πρώτας κοινοβουλευτικάς του άγορεύσεις, άς παρέλειψε να μάς τὰς πῆ ἐδῶ, φειδόμενος του πολυτίμου χρόνου τής κυβερνήσεως.

"Ο εκ Θεσσαλίας φίλτατός μας 'Αλέξανδρος Δάμασος εξέτασθεις έτυχε διδακτορικοῦ πτυχίου ίατροῦ με βαθμόν λίαν καλῶς. Έμελέτησε ὡς θεός και έξητάσθη ὡς άνθρωπος. Έκεινο τὸ λίαν καλῶς έβράχῃ τὸ έσπέρας εις ά φθόνους σπονδὰς και άνευφημίας φίλων. Τῷ ευχόμεθα δὲ να τῷ γίνῃ πρόξενον χρυσῆς βροχῆς του μέλλοντός του.

Του αὐτοῦ βαθμοῦ λίαν έπαξίως ήξιώθη και ὁ σὺθημερόν εξέτασθεις κάλλιστος εκ Γορτυνίας νέος κ. Καρακίτσος.

Εἴμεθα έντελῶς άποκεκλεισμένοι άπό περιπάτους, ὡσει να έπάθωμεν άπό φοβερὰν πλημμύραν. Κατακλυσμός χώματος εις τὰ Πατήσια, κατακλυσμός χώματος εις τὰς Στήλας» ὡστις θέλει να περιπατήσῃ μεταβάλλεται εις χωματιλίαν.

Θα λύσωμεν τὸ πρόβλημα του σχολαστικοῦ με τὸ ζῶν του, να τὸ μάθῃ να μὴν τρώγῃ. Είναι άπορίας άξιον πῶς μάς μένει και ή ὀλίγη ὄρεξις, άφου τὸσην καταβροχθίζομεν Σουτσόκοκιν.

Εις τὸν κ. Δαμαλῶν προτεινομεν τὴν έξῆς τροποποίησιν εις τὸ Πατερ ήμῶν του :

«Τὴν σκόνην ήμῶν τὴν έπιουσιάν δὲς ήμιν σήμεραν».

Εὐφύια μαγκῶν :

— 'Η Πρωίτα, ὁ Τηλέγραφος και ὁ έπιτάφιος θρήνος!

Οἱ παντοπῶλαι αὐτὰς τὰς ημέρας μεταβάλλουν τὰ παντοπωλεῖά των εις μουσεῖα, ένθα ή άθηναϊκή καλλιαισθησία άναπαύει τὰ γαλανὰ της μάτζα.

Τράπεζαν βριθουσιν ὦν και κηρίων προστατεύει άπό λαθροχειρίας ίσως άρειμανία εἰκῶν του Διάκου, πλησίον δ' αὐτῆς άποκαλύπτει τὰ γυμνά της κάλλη Φειριώτισσας δαρδάνας κάδρο.

Ποῦ εἶσαι, καυμένε Παράσχο!

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ.

Η νηαῖς κ' οἱ νηοί μαζεύθησαν ν' άκούσουν τ' άγια πάθη Και τρέχουν και σωριάζονται σ' τής Έκκλησιᾶς τὰ βάθη.

"Οση τὰ μάτια κάρφωσαν και βλέπουν τὸν παπᾶ τους Τόση ξεκάρφωτα άλλοῦ πετοῦνε τὰ μυαλά τους.

"Ετσι κ' ή θάλασσα ή γοργή άκίνητ' ήσυχάζει,

"Οταν τῆς γῆς τὰ σωθικά βελθῆς σεισμὸς τινάζει.

Πῶς σε λαμπρύνει, Κύριε, τ' άκάνθινον στεφάνι! Χαρά σε ὅποιον σάν 'Εσὲ γνωρίζει να πεθάνῃ.

Χαρά σ' τὸν 'Ηλιο τὸν χρυσὸ που ὄταν πάει να δύσῃ, Μὲ σύννεφα τῆ δύσι του φροντίζει να στολίσῃ.

Δέν του σκεπάζουνε τὸ φῶς και δέν τότε σκοτίζουν, Μὲ χρώματα γλυκύτερα παντοῦ του τὸ σκορπίζουν.

Χριστέ, Χριστέ, που πέθανες για τὴ ζωῆ και μόνη, Που ἔχεις με τὸν θάνατο τὸ θάνατο συντρίψει, Τὸν θάνατο, άπαισιο διαμάντι που ή σκόνη 'Η ιδική του μοναχὰ μπορούσε να τὸ τρίψῃ, Χριστέ

Μὰ βλέπω Σατανὰ άγγελοκαμωμένο Που σ' τῆς ματιᾶς σου με τραβᾶ τὸν 'Αδῆ να με χῶσῃ. "Αχ! άπ' τῆς τρέλλας τὸ παιδί που τρέχ' άρματωμένο Οὐτ' ὁ σταυρός σου δέν μπορεί, Χριστέ, να μάς γλυτώσῃ.

Κωστής.

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ.

Παπᾶ, αν έρθῃ μετ' μελαγχροινῆ Να τὴν ξεμολογήσῃς, Κοντοῦλα, άφράτῃ, με γλυκερὰ φωνῆ, Πρόσεξε μὴν τυχὸν και τὴν άφῆσῃς Να μεταλάβῃ. — 'Η άμαρτωλή! Δέν 'ήστειλέ μετ' μετ' τὸ φιλί . . .

'Αράχνη.

ΤΙ ΧΩΜΑ! ΤΙ ΚΑΚΟ!

— Δέν βγαίνουμε να πάρουμε λίγο άέρα, μαμᾶ ;
— Καλά λές, πάμε σ' τὰ Πατήσια, ν' άναπνεύσουμε λίγο.

Και ή κόρη παραλαβῶσα τὴν μαμᾶν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν περι ὦραν θην, έξῆλθον.

'Η κόρη είναι ξανθὴ και κόκκινη σὰ παγωτὸ φράουλα.

'Η μαμᾶ — να μὴ μεταπηδήσωμεν άγριως εις άλλην παρομοίωσιν — είναι παγωτὸν λεμόνι.

'Επίτηδες μετεχειρίσθη τὰς δύο αὐτὰς παρομοιώσεις δια να σᾶς φέρω ρίγος και να ζυνίσθητε τὰ μούτρα σας.

Κακία ανθρώπου ὡστις δέν μπορεί να προκαλέσῃ άντιθετα αἰσθήματα.

Αὐτὰ έγράψαν δια να κατορθώσωμεν να φέρωμεν ὡς τὰ Χαφεῖα τὴν κόρην και τὴν μαμᾶ άπό κάπου που κἀ θηναῖ. Διευθύνσεις βέβαια δέν περιμένετε να σᾶς δώσωμε.

"Ετυχέ ποτε να δῆτε βουχα άπλωμένα και στεγνόνοντα; Εἶδατε μερικά έξ αὐτῶν μισοστεγνωμένα να ὁμοιάζουν πρὸς ὕδρογείους σφαίρας, δια τῶν ὁποίων διαθέουσι ζῶναι καταψυγμένοι και ζῶναι διακεκαυμένοι; Διότι ζῶναι τινε; σινδόνος είναι ὑγραῖ άκόμη, θαλαῖ, ὡς ὀφθαλμοὶ κλαίοντες, άντι δακρύων εκπέμπουσαι ὕδατους και άλλαι πάλιν στεγναῖ, άκτινοβολοῦσαι, ὡς ὀφθαλμοὶ φιλοπεριεργου κεράτσας.

Και αὐται αἱ έρωτήσεις έτέθησαν δια να φέρωμεν τὴν κόρην και τὴν μαμᾶ λίγο παρακάτω άπό τὰ Χαφεῖα, διότι πρόκειται να τὰς κάμωμεν να ἔδουν — και εις τὸ πεζοδρόμιον τῶν Χαφεῖων λογίζεται θαῦμα όταν κατορθώσῃ τις να διέλθῃ εν μέσω τῆς πυκνῆς φάλαγγος τῶν πολιορκητῶν, οἷτινες κάθε βράδου κατεξοδεῦουν τὸ νερὸ του Παρθενῶνος, — του Ζαχαραπλαστείου Παρθενῶνος.

"Οψιν τῆς πρὸ μικροῦ περιγραφείσας σινδόνος παρουσιάζει τὴν στιγμήν αὐτὴν ή ὁδὸς Πατησιῶν δια τῶν γλίσχρων καταβρεγμάτων τὰ ὁποία τῆς έδωκαν, ὁμοια πρὸς μπουγάρισμα τὸ ὁποῖον κάμνουν πρὸς λειποθυμοῦντα.

— Τί καλὸς που είναι ὁ δήμαρχος, μαμᾶ! εἶδες που ἔλεγε; δι; θάνε σκόνη και θα καταστραφοῦν τὰ βουχὰ μου;

— Για να δῶμε και παρακάτω, μὴ βιάζεσαι.

Δέν εκπροχώρησαν πολλὴ και ή σκηνὴ μεταβάλλεται.

'Η εἰκὼν ήτο τρομερά. Ένόμιζες ότι ὁ κ. Δήμαρχος διαωγάνισεν εις τὰ βάθη τῶν Πατησιῶν θρησκευτικὴν τινα παράστασιν, έξ εκείνων αἱ ὁποιαί τὸν μεσαιῶνα προηγῆθησαν τῆς πλάσεως του ρωμαντικοῦ δράματος. Και ότι ή σκηνὴ του Σουτσίου δράματος, ήν είχον πρὸ ὀφθαλμῶν των ή μαμᾶ και ή κόρη, ήτο εκείνη καθ' ήν τὸ καταπέτασμα του ναοῦ σχίζεται εις δύο άπό άνωθεν ἔως κάτω, ή γῆ σειεται, αἱ πέτραι σχίζονται, μνημεῖα άνοίγονται, και πολλά σώματα τῶν κεκοιμημένων 'Αγίων έγείρονται και έξελθόντες εκ

τῶν μνημείων, μετὰ τὴν έγερσιν αὐτῶν, εισέρχονται εις τὴν 'Αγίαν Πόλιν και εμφανίζονται πολλοὶ.

Και ὡτως οὐδεὶς έβλεπεν οὐδένα.

Στῆλαι κονιορτοῦ αἷτινες ὑπεβάσταζον τὸν άπό άνωθεν ἔως κάτω σχισθέντα ναῶν, ὕψουνο και εκάλυπτον τὸ πᾶν.

'Αν που ανεφαινοντο μακρόθεν λευκά τινα σημεῖα τῶν μαρμαροκτίστων οικιῶν, αὐτὰ ἐλάμβανον ὄψιν άληθινῶν μνημείων, οἱ δὲ εκ τῆς παχείας εκείνης νεφέλης άναπηδῶντες ὡς παλιάτσου λευκοχρῶς περιπατηταί ήσαν οἱ άγιοι οἷτινες έξῆλθον εκ τῶν μνημείων και ενεφανίζοντο τοῖς άνθρώποις. Τὸ νοστιμώτερον δὲ ήτο ότι ὕπῃρχον και άγια τοιαῦται, και πολλὰς έξ αὐτῶν θα έσπεύδομεν να καταφιλήσωμεν παντοῦ, παντοῦ, έξ ὑπερβολικῆς εὐλαθείας, έν οἱ συνοδεύοντες αὐτὰς άγιοι δέν είχον τὸση άγριον τὸ βλέμμα. Καὶ μὰ τὸν θεόν, τοῖς έφοβήθημεν, διότι δέν έννοοῦσαμεν να ἔλθωμεν σ' τὰ χέρια με ανθρώπους οἷτινες τόση καιρὸν ἔμενον άνιπτοι εις τὰ μνημάτᾶ των.

"Οτι δὲ και αἱ πέτραι έσχίζοντο, εκμαρτύρουν τὰ πετράδια δι' ὧν έραντίζοντο οἱ ὀφθαλμοὶ μας. Και μὴ βλέποντες να περιπατῶμεν ὅλοι εκσκοντάπτομεν, εκλονούμεθα, έσειόμεθα, ὅλα ἀλάθηστα σημεῖα ότι τὴν στιγμήν εκείνην ή γῆ έσειετο.

"Οπόταν μία γενικὴ ήκούσθη φωνὴ ήτις ήμᾶς τοῦλάχιστον επί μίαν στιγμήν είχε πέσει ότι καιί υπερφυσικὸν έτελειτο, και αν ήτο τὸ Νεκροταφεῖον πρὸς τὰ Πατήσια θα έπιστεῦομεν ότι οἱ Νεκροὶ είχαν τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου των.

— Πίσω! Πίσω! ήτο ή φωνή.

Και ὅλοι έστρέφοντο πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς να τολμῶσι να γυρίσουν να δῶν, φοβούμενοι πράγματι να μὴ άντικρῶσουν φαντάσματα ή να μὴ μεταβληθοῦν εις στήλην χώματος.

— Δέν σ' τάλεγα, 'Αγλαῖα ;
— Καλῆ, μαμᾶ, ἐγὼ ἔλεγα που ὁ Δήμαρχος είναι άνθρωπος καθὸς πρέπει. Αὐτὸς κάμνει σάν τῆς μάγκαῖς, που πιάνουν τοὺς ανθρώπους σ' τοὺς δρόμους με τῆς πέτραις.

"Ετσι διελύθη ὁ περίπατος τῆς Κυριακῆς, άποδείξας δι' εκατομμυριοστὴν φορὰν τὴν κακοκεφαλιάν τῶν 'Αθηναίων, οἷτινες πωλοῦν ὡς άνδράποδα τὴν ψῆφόν των άντι ποτηρίου ρητινίτου ή άντι μίας επισκεπτηρίου κάρτας ή άντι ενός κουτοῦ μειδιάματος εις εκείνους, οἷτινες έχόμενοι εις τὰ πράγματα φροντίζουν δια τὰ οἰκογενειακά των, έξοικονομοῦν τὰ συμφέροντά των, φροντίζουν να βγοῦν βουλευταί, μοιράζονται οἰκόπεδα, άλείφονται εις τοὺς δημοτικὸς φόρους, έχουν τὴν επὶρροήν των, πανδρεύονται, κάμνουν τὴν κόρτε των, άποκαθιστοῦν τοὺς φίλους των, στρώνουν τὴ δουλίτσα τους, περι δὲ τῶν ανάγκων του δήμου οὔτε νοῦν έχουν να άποφασίσουν οὔτε θέλῃσιν να ενεργήσουν; οὔτε καιρὸν να σκεφθοῦν.

Νὰ μάς ζήσῃ ὁ δήμαρχός μας!
Νὰ μάς ζήσουν οἱ φιλότιμοι νέοι Δημοτικοί μας Σύμβουλοι!
Νὰ μάς ζήσουν οἱ δύο μας Παρέδροι!
Νὰ ζήσουμε κ' ἐμεῖς μ' αὐτοὺς, ἔως ὅτου μάς πεθάνῃ τὰ χῶμά τους!

Καλοῦδαν.

ΠΩΣ ΜΕ ΚΟΛΑΖΕΤΕ.

Ἐπαυσα πρὸ πολλοῦ νὰ φοιτῶ εἰς τὰ μαθήματα τοῦ καθηγητοῦ μου Ζωχιτοῦ, ὄχι πῶς μ' ἐκόλαζε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἤθελα νὰ τᾶχος καλὰ μὲ τὸν σεβασμιώτατον Λάταν. Ἄδυναμία τῆς ψυχῆς μου!

Ἐξώρις ἀπὸ τὸ πτωχὸ μου γραφεῖο καὶ Βολταῖρο καὶ Λασκαράτο καὶ Μυσσὲ καὶ Ῥοῖδη, τῆς τέσσαρες ἀγάπαι μου, ὄχι ποῦ πείραζαν τὴν ψυχὴ μου οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἤθελα νὰ τᾶχος καλὰ μὲ τὸν δαμαλογιώτατον Δαμαλᾶν.

Ἐπαυσα νὰ παρῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς βροδοζυμωμένης δικῆς μου, ὄχι πῶς μ' ἔκαμνε τίποτε, ὅπως δὲν τῆς ἔκαμνα καὶ ἐγὼ τίποτα, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν ἅγιον Ἀντώνιον τὸν Δεσπότη τῆς Κερκύρας, ὁ ὁποῖος : πάντα, λέγει, καλὸ εἶναι ν' ἀποφεύγουν οἱ ἄνδρες τῆς γυναικί, ἐκτὸς ὅταν ἐρχονται νὰ ζομολογηθοῦν σ' τὸ Δεσπότη τους.

Ἐπαυσα τὸ γάλα μου καὶ τὴ σοκολάτα μου, τὸν Σόλωνά μου καὶ τὸ μπιρτέκι μου, διότι διάβαζα αὐταῖς τῆς ἡμέρας τὴ χημεῖα τοῦ Χρηστομάνου καὶ εἶδα πῶς αἱ τροφαὶ αὐταὶ ἔχουν λέγει πολὺν ἄνθρακα μέσα τῶν ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸ εἰσπνεόμενον ὀξυγόνον παράγει τὴν ἐσωτερικὴν θερμότητα. Ὅχι πῶς μ' ἔκαμε ποτε ν' ἁμαρτήσω ἢ θερμότης, ἀλλὰ δὲν ἤθελα ὅταν θὰ πάγω νὰ ζομολογηθῶ σ' τὸν Παπᾶ Τσιμποῦκο νὰ μοῦ πῆ καὶ πάλι :

— Μὴ ζεστά πράγματα καὶ πυρόνουν, ὅλο κρύα, ὅλο κρύα.

Ἐπαυσα καὶ σ' τὸ καμαράκι μου νὰ κάθουμαι. Μία γαλανὴ γειτόνισσά μου τραγουδεῖ ἢ φωνὴ τῆς δὲν εἶναι με γάλο πρᾶγμα· ἀλλὰ ποῦ μ' ἐνθυμίζει τὴ μορφή τῆς ; Ἐπειτα ὅσοι ζομολογῶνται σ' τὸν Παπᾶ Φωκᾶ μὲ λένε ποῦ ἅμα τοῦ ποῦν τὸν πόνο τῆς καρδιάς των : Ἀλλάργα ἀπὸ μοναξιά ! τοὺς συμβουλεύει.

Καὶ παίρνω τὸ μαῦρο μπαστουνάκι μου, σκύπτω τὴν κεφαλὴν μου κάτω, δὲν ἔχω τίποτα σ' τὸ νοῦ μου καὶ βλέπω εἰς τοὺς δρόμους. Οὔτε παράθυρα, οὔτε μπαλκόνια ἔχω. Μὰ νὰ, ἓνα κορμί, μὰ τί κορμί, μέσα σ' τὸν μελαγχροῖνὸ ἀλμπαγᾶ του, δίκην σελήνης ὅπισθεν διαφανῶν νεφῶν, δίδει ζῶν καὶ κίνησιν εἰς μερικὰς γραμμάς, τὰς ὁποίας νομίζεις ὅτι σμίλη ἐχάραξε γλύπτου· οὔτε πρόσωπον βλέπω, οὔτε τὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων μοῦ δίδουν τὸ μελίγλυκου παρῶν των καὶ ὁμως . . . τί ἔχω, Δέσποτά μου, ἐκολάσθηκα.

Δὲν κηρύττεις ἐναντίον τοῦ κοψίματος αὐτοῦ τῶν φουσταγιῶν, ἅγιε Λάτα ; Δὲν ὑπερασπίζεσαι τὸ ἐν μακαρίᾳ τῆ λήξει μαλακῶφ, ὅπερ ἦτο εἶδος μοναστηρίου χωρὶς παράθυρα, ἐγκλειόντος ὡς μοναχὰς τὰ σκανδαλωδέστερα τῶν γυναικῶν κάλλη ;

Ὅλιγον παρακάτω πηγαινῶ καὶ βρυγμῆς, ὄχι ὀδόντων, παπᾶ μου, ἀλλὰ ὕλων, τὰς ὁποίας καθαρίζει παιδίσκη ξανθὴ, ἀνερχομένη, ὡς γχορίλλος, ἐπὶ τῶν παραθύρων, εἰς σεβασμιάν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου ἀπόστασιν, ὥστε ἅμα ὑψώσῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου νὰ συναντῶνται μὲ κάτι κέντρα βερότητας . . .

— Ἀχ ! γιατί νὰ σηκώσης, παιδί μου, τὴν κεφαλὴν σου ;

— Δὲν τῶθελα, παπᾶ μου, ἀλλ' ἐκείνο τὸ βρρ . . βρρ . . τοῦ κριγμοῦ τοῦ παραθύρου . . .

— Ἐχεις δίκαιο, παιδί μου.

— Ἐχω δίκαιο, παπᾶ μου, μὰ κολάσθηκα .

Πηγαινῶ εἰς τὴν Ζωοδόχο, ν' ἀκούσω τοὺς Νομφίους ; Καὶ βλέπω, ναί, νομφίους, νέους καὶ νέας εἰς γωνίαν τινα, πρόσωπον μὲ πρόσωπον καὶ χέρι μὲ χέρι καὶ δός του ψιψιψι, ψιψιψι. Καὶ καμμία φορὰ ἓνα φλογερὸ μάττ ἐρχεται σ' τ' αὐτιά μου καὶ ἀπὸ τ' αὐτιά μου καταβαίνει σ' τὴν καρδιά . . . τί νᾶναι, Λάτα μου, ἐκείνο τὸ μάττ ;

— Τίποτα, παιδί μου, τίποτα.

— Τίποτε, Λάτα μου, μὰ ἔγω κολάσθηκα.

— Προχθές δυὸ τοὺς ἔβγαλαν ἔξω μὲ κλητῆρας . . .

— Μὰ ἔγω, γέροντά μου, εἶχα κολασθῆ, εἶχα κολασθῆ.

Βγαίνω ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ συναντῶμαι μὲ τὸν ἅγιο Κερῶ κρύας.

— Τὸ πιστεύεις, πνευματικέ μου, ἐκείνη ἢ κοιλιά του αὐτὴ σκανδαλίζει καὶ αὐτή. Πῶς τὴν ἔκαμε ; Πῶς τὴν πάχυνε ἔτσι ; Τίς θὰ μὲ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον αὐτό ;

Καὶ ἐπὶ τέλους καὶ σὺ, παπᾶ Τσιμποῦκό μου, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐζομολογοῦμαι, ἀποπνέεις τόσην ἀνδρίτιδα, ἥτις εἶναι στοιχεῖον σύνθετον ἀπὸ γυναικίτιδα, ὥστε μὲ σκανδαλίζεις.

Καὶ φεύγω . . . κολασμένος.

Κερῶ-Κερῶ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΜΕΓΑΡΩΝ

Τὸ ταχὺ καὶ εὐρύχωρον ἀτμόπλοιον Θεσσαλία κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου κ. Νικολάου Κιοσσέ, θέλει ἀναχωρήσει χάριν τῶν πανηγυριστῶν τὴν προσεχῆ τρίτην 22 Ἀπριλίου ὥραν 8 π. μ. εἰς τὰ Μέγαρα καὶ ἐπιστρέψει ἐκεῖθεν τὴν 5 ὥραν μ. μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας διὰ Πειραιῶς, ὅπῃθεν θέλει ἐξακολουθήσει τὸ διὰ τὴν Σύρον ταξιδίον του.

Ὅσοι τῶν κυρίων ἐπιβατῶν θελήσωσι νὰ γευματίσωσιν ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὀφείλουσι νὰ δηλώσωσι τοῦτο συγχρόνως μὲ τὴν ἐκδοσιν τοῦ εἰσιτηρίου.

Οὔδεις ἐπιβάτης γίνεται δεκτὸς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀνεῖ εἰσιτηρίου. Τοιαῦτα δὲ ἐκδίδονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς ἰσφαλιστικῆς ἐταιρίας ἢ Ἀγκυρα (παρὰ τὰ Χαυτεῖα).

Ἐν Πειραιεὶ δὲ παρὰ τῆ διευθύνσει, ἀπέναντι τοῦ πρακτορείου Φραισινδὸ οἰκία Φεράλδη.

Τιμὴ Εἰσιτηρίου ἀνόδου καὶ καθόδου

Α΄.	θέσις	δραχμᾶς	8
Β΄.	»	»	6
Γ΄.	»	»	4

ΜΕ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ ΤΩΝ ΕΠΙΛΩ

γραμμμένην τὰ καλλιτεχνικὰ ἐμπορεύματα τοῦ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ

ἤλεκτριζου τὴν τσέπην καὶ ἀνταλλάσσονται, αὐτὰ ὠραῖα, ἀντὶ εὐτελῶν φράγκων.

ΑΚΟΜΑ ΕΔΩ ΕΙΣΘΕ ;